

İNCİLDE SOĞAN SAPI HİKÂYESİ ve MANİSA'NIN ŞEKERCİ DEDESİ

Vaktiyle oldukça katı kalpli, merhametsiz ve üstelik de çok günahkâr bir kadın varmış. Günün birinde ölmüş. Ama sağken hiç kimseye hiçbir iyilik yapmamış. Zebaniler kadını yakalayıp cehennemde ateş deryası bir gölün içine atmışlar. Koruyucu meleği gölün başında duruyor “ Acaba işlediği hangi iyiliği hatırlayayım da, Tanrı'ya bildireyim?” diye düşünüyormuş. Sonunda hatırlamış. Tanrı'ya: “ Bu kadın bostanındaki soğanlardan birini topraktan söküp, fakir bir kadına vermişti.” demiş. O zaman Tanrı ona şu karşılığı vermiş: “ Sen bu soğan sapını al, onu gölün içindeki kadına uzat, kadın ona sarılsın, sen de kadını sapla çekmeye başla. Eğer kadın bu soğan sapı ile gölden çıkarmayı başarırsa, varsın cennete gitsin! Yok, eğer soğan sapı koparsa, kadın, şimdi nerede bulunuyorsa orada kalsın” buyurmuş. Melek koşmuş, hemen kadına soğan sapını uzatmış “ Al bakalım, kadın, sıkı tut ve kendini yukarıya doğru çek” demiş. Sonra onu yavaş yavaş başlamış çekmeye. Ancak nerdeyse kadın gölden çıkmak üzereyken, tam o sırada gölde bulunan başka günahkar kişiler kadının dışarıya çekildiğini görmüşler. Hemen onunla birlikte kendilerini de çeksinler diye kadının ayaklarına yapışmışlar. Kadın öyle kızmış, öyle kızmış ki, hep onları ayakları ile geri tepiyor: “ Beni çekiyorlar sizi değil” diyormuş. İşte bu sözü söylediği anda, soğan sapı kopuvermiş. Kadın tekrar gölün içinde kalmış yanmaya başlamış. Bugün hala orada yanmaya devam ediyormuş.

İncilde okuduğum bu “Soğan Sapi” hikayesi bana yıllar önce Manisa'nın manevi dinamiklerinden rahmetli Şekerci Dedenin bir sohbetini hatırlattı. Çok değerli arkadaşım, kardeşim, meslektaşım Fatih Anadolu Lisesi Müdürü Merhum İsmet Bey kardeşimle Şekerci dedenin dükkânında otururken dükkânda bizim gibi Şekerci Dedeyi ziyarete gelen bir vatandaş Şekerci edeye şöyle bir soru sordu: “ Dede benim bir komşum var, kendisine hiçbir kötülüğüm olmadı. Üstelik her dar zamanında kendisine yardımcı olmama rağmen hep benim ve ailemin dedikodumu yapıyor. Aldığımızın, giydiğimizizin, dedikodusunu yapıyor. Evime bir eşya almam ona dert oluyor. Çok haset ve kıskanç bir komşumuz. Ben buna ben yapayım?” diye sorduğunda, Şekerci dedenin cevabı dün gibi kulağımda çınlıyor. “ Oğlum ne yapacaksın. O zaten kendi kendine rahatsız olmakla yeteri kadar kendini üzüyor. Senin ona bir şey yapmana gerek yok “ dedikten sonra şu cümleyi ekledi: “ Hasetlik ve kıskançlık insanın içine düşen bir ateştir. Önce haset eden insanın içini yakar. Hasetlik ateşine

dayanmak kolay değildir.” demişti. Gerçekten hasetlik bir ruh hastalığıdır. Bu hastalığa yakalanan insanlar sürekli stres halindedir. Sürekli stres de insanda normal çalışması gereken hormonların çalışma sistemleri allak bullak eder. İnsanı hem ruhen, hem beden yıpratır. Çaresi ve tedavisi var mı? Elbette var. Çaresi ilaçlar değil, yüce peygamberimizin řu mübarek sözüyle tedavisi mümkün.

“ Kendin için istediğini başkaları için de istemedikçe gerçek mümin olamazsınız” Atalarımız da “ İğneyi kendine, çuvaldızı başkalarına sapla” diyerek bu ruhi hastalığın reçetesini vermişlerdir.

www.kadirkeskin.net